

VIENAS SPRENDIMAS GALI TAVE SUNAIKINTI

INSURGENTĖ

ANTRA „DIVERGENTĖS“ KNYGA

VERONICA ROTH

Alma littera

PIRMAS SKYRIUS

PABUNDU SU JO VARDU LŪPOSE.

Vilas.

Dar neatmerkusi akių vėl matau, kaip jis susmunka ant šaligatvio. Negyvas.

Tai aš jį nužudžiau.

Tobijas atsitupia priešais ir uždeda ranką man ant kairio peties. Vagonui bildant bėgiais Markas, Piteris ir Kalebas atstoja tarpduryje. Giliai įkvepiu ir iš paskutiniųjų mėginu atsikratyti krūtinę slegiančio sunkumo.

Dar prieš valandą šie įvykiai atrodė man kaip sapnas, dabar virto tikrove.

Iškvepiu, bet sunkumas neatlėgsta.

– Stokis, Triče, – paragina Tobijas, mėgindamas pažvelgti man į akis. – Tuoj šoksim iš traukinio.

Tamsoje nematau, kur esame, bet jei ruošiamės šokti, vadinasi, tvora arti. Tobijas padeda man atsikelti ir veda prie durų.

Piteris, Markas ir Kalebas neria vienas paskui kitą. Suimu

Tobijo ranką. Tarpduryje košia stiprus vėjas. Jis, rodos, bloškia mane atgal, į saugų vagono prieglobstį.

Tačiau mudu krintame į tamsą ir sunkiai dunkstelime ant žemės. Nuo smūgio suskausta peršautą petį. Prikandu lūpą, kad nesurikčiau, ir ieškau akimis brolio.

– Nesusižeidei? – klaisiu: Kalebas sėdi netoliese ant žolės ir trinasi kelį.

Brolis papurto galvą. Išgirstu jį šniurkštelint, lyg tramdant ašaras, ir nusigrėžiu.

Nušokome prie tvoros, keletas jardų nuo duobėto kelio, juo Taikingųjų sunkvežimiai gabena į miestą maistą. Netoliese dūluoja ir užrakinti vartai, atsidūrėme prie Taikingųjų valdų. Tokios aukštos ir tankios vielinės tvoros neperlipsi ir neprardysi.

– Prie vartų turėtų budėti Bebaimių sargybiniai, – sako Markas. – Kodėl jų nematyti?

– Turbūt dar veikiami simuliacijos serumo... – Tobijas nutyla. Tada priduria: – Kas žino, ką dabar jie daro.

Mums pavyko sustabdyti simuliaciją – kietasis diskas svarina man kišenę, – tačiau nebelaukėme, kaip įvykiai klostysis vėliau. Nenučiuokiamo, kas nutiko mūsų draugams, pažįstamiems, vadams, mūsų luomams. Ir neturime kaip sužinoti.

Dešinėje vartų pusėje Tobijas randa ir atidaro metalinę dėžutę. Joje pultelis su skaičiais.

– Tikiuosi, Eruditai nepakeitė kodo, – sako jis rinkdamas skaičius. Pabaigoje spustelėjus aštuonis ir vienetą užraktas atsidarydamas spragteli.

– Iš kur žinai kodą? – klausia Kalebas. Jis baisiai susijaudinęs, vos ne springsta iš smalsumo.

– Dirbau Bebaimių vadavietėje prie kompiuterių, buvau atsakingas už apsaugos sistemas. Tiesiog dusyk per metus pakeisdavome kodą, – atsako Tobijas.

– Kokia laimė, – taria Kalebas ir įtariai pasižiūri į Tobiją.

– Laimė čia niekuo dėta, – atšauna Tobijas. – Dirbau ten, kad galėčiau pasprukti.

Sudrebu. Apie gyvenimą Bebaimių luome Tobijas kalba kaip apie kalėjimą. Kvaila, bet pati anksčiau apie tai nebuvau susimąsčiusi.

Mūsų būrelis patraukia vidun. Piteris glaudžia prie krūtinės peršautą kraujuojančią ranką, Markas prilaiko ją už pečių. Kalebas vis šluostosi skruostus. Mano brolis verkia, bet aš nerandu paguodos žodžių ir nesuprantu, kodėl nežliumbiu pati.

Aš einu priekyje, Tobijas tyliai žingsniuoja šalia. Nors jis manęs neliečia, jaučiu tvirtą jo petį.

+ + +

Artėjant prie Taikingųjų būstinės ima švysčioti šviesos ruoželiai. Paskui jie virsta švytinčiais langais. Vienas šalia kito išsiričiau mediniai trobesiai.

Pakeliui praeiname sodą. Kojos klimpsta į žemę, virš galvos susipynusios medžių šakos sudaro skliautą, žygiuojame lyg tuneliu. Tarp lapų kabo sunokę, pasirengę kristi vaisiai.

Aštrokas, saldus pūvančių obuolių kvapas sumišęs su drėgnos žemės kvapu.

Dar kiek paėjėjus, Markas paleidžia Piterį ir žengia pirmyn.
– Aš žinau kelią, – sako jis.

Nuveda mus prie antro iš kairės pastato. Visi statiniai, išskyrus šiltnamius, suręsti iš tamsaus, netašyto ir nedažyto medžio. Pro atvirą langą skamba juokas. Spengiančioje tyloje jis rėžia ausį.

Markas atidaro duris. Jei būtume atėję ne į Taikingųjų būstinę, stebėčiausi, kodėl nėra sargybinių. Šio luomo pasitikėjimas žmonėmis, mano manymu, kartais yra naivus.

Trobesyje aidi tik mūsų žingsniai. Nebegirdėti Kalebo verksmo, brolis pagaliau aprimo.

Markas sustoja priešais atviras duris – kambaryje sėdi ir žiūri pro langą Džoana Reis, Taikingųjų vadė. Atpažįstu ją, nes Džoanos veidą įsimeni iš karto. Jį nuo dešinio antakio iki lūpos bjauroja storas randas, todėl moteris akla viena akimi ir kalbėdama švepluoja. Tik sykį girdėjau ją kalbant, bet prisimenu. Jei ne randas, Džoana būtų gražuolė.

– Ačiū Dievui, – nudžiunga ji išvydusi Marką ir pasitinka jį išskėstomis rankomis. Užuoat apkabinusi, Džoana tik spusteli Markui pečius, turbūt prisimena, kad Nuolankieji nemėgsta nei liesti, nei būti liečiami. – Būrys tavo bendraluomių atvyko pas mus jau prieš kelias valandas, bet jie nežino, kad tau pavyko išsigelbėti, – dėsto Džoana.

Ji kalba apie būrelį Nuolankiųjų, su mano tėčiu ir Marku lindėjusių slėptuvėje. Buvau visai juos pamiršusi.

Džoana žvilgteli Markui per petį – pirmiausia į Tobiją ir Kalebą, paskui į mane, galiausiai – į Piterį.

– Vaje, – moters žvilgsnis užkliūva už kruvinių Piterio marškinių. – Pasiųsiu gydytojo. Šiąnakt suteiksiu jums prieglobstį, bet rytoj jūsų likimą spręs bendruomenė. Ir, – Džoanos akys laksto nuo Tobijo prie manęs, – abejoju, ar Taikinguosius nudžiugins Bebaimių draugija. Prašau atiduoti ginklus.

Nustembu – iš kur Džoana žino, kad esu Bebaimė? Juk vis dar vilkiu Nuolankiųjų drabužiais. Savo tėčio marškinius.

Tą akimirką ypač stipriai pajuntu jo kvapą, muilo, sumišusio su prakaitu, kvapą. Jis skverbiasi man į šnerves ir į mintis. Taip stipriai sugniaužiu kumščius, kad nagai įsminga į delnus. *Ne čia. Ne dabar.*

Tobijas atiduoda savo pistoletą, bet kai aš noriu išsitraukti savąjį, čiumpa man už rankos ir sulaiko. Paskui suneria mu dviejų pirštus. Aišku, apdairu pasilikti ginklą. Bet atidavus man būtų palengvėję.

– Aš esu Džoana Reis, – moteris ištiesia ranką man, paskui Tobijui. Taip sveikinasi Bebaimiai. Esu sužavėta, kad ji taip puikiai išmano kitų luomų papročius. Buvau girdėjusi, kokie dėmesingi yra Taikingieji, bet dabar pati įsitikinau.

– Tai To... – išsižioja Markas, bet Tobijas jį nutraukia.

– Mano vardas Ketvertas, – sako jis. – Čia Tričė, Kalebas ir Piteris.

Prieš kelias dienas tik aš viena iš Bebaimių žinojau, kad jis Tobijas. Tai buvo man patikėta paslaptis. Dabar prisimenu, ko-

dėl Tobijas slėpė šį vardą nuo bendraluomių. Taip jis atsiribojo nuo Marko.

– Sveiki atvykę į Taikingųjų būstinę, – įsmeigusis akis į mane kreivai šypteli Džoana. – Pasirūpinsim ir tavimi.

+ + +

Neprieštarauju. Taikingųjų slaugytoja duoda man vaistų, Eru-ditų išrastas tepalas greitai užgydo žaizdas. Paskui Piteriui sutvarstoma ranka. Tada Džoana vedasi mus į valgyklą. Čia randame Nuolankiuosius, kurie su Kalebu ir mano tėčiu slėpėsi rūsyje. Pamatau Siuzaną ir keletą senų kaimynų. Jie susėdę prie ilgomis eilėmis sustatytų medinių stalų. Medžiu išmuštos ir valgyklos sienos. Jie mus pasveikina – ypač Marką – tramdydami ašaras ir šypsodamiesi puse lūpų.

Įsikimbu Tobijui į ranką. Mane slegia buvusių bendraluomių laikysena, jų išgyvenimai ir ašaros.

Vienas Nuolankiųjų pakiša man puoduką su garuojančiu skysčiu.

– Išgerk. Tada ramiai ir be sapnų išsimiegosi.

Gėrimas skaisčiai raudonas, kaip braškės. Čiumpu puodelį ir greitai siurbčioju. Nuo karšto gėrimo trumpam vėl atsigau-nu. Nurijusi paskutinius lašus pagaliau atsipalaiduoju. Kažkas nuveda mane į lovą. Ir tiek.

ANTRAS SKYRIUS

PABUNDU BAISIAI PERSIGANDUSI, gniauždama paklodę. Tačiau aš nebėgu miesto gatvėmis ar Bebaimių būstinės koridoriais. Guliu pas Taikinguosius, oras dvelkia pjuvenomis. Pasijudinu ir krūpteliu, nes kažkas įsirėžia į nugarą. Pagraibiusi užčiuopiu pistoletą. Akimirką išvystu Vilą, mudu taikomės vienas į kitą – *kodėl nešoviau jam į ranką, kodėl, kodėl?* – ir vos neišrėkiu jo vardo. Paskui vaizdinys dingsta.

Atsikeliu iš lovos ir viena ranka užtempiu čiužinį ant kelio. Padedu ant lovos rėmo ginklą ir pridengiu čiužiniu. Paslėpusi imu mąstyti skaidriau. Vakarykštis adrenalinas išsivadėjo, raminamasis gėrimas irgi nebeveikia, peršautą petį plėšia aštrus skausmas. Vilkiu tais pačiais drabužiais. Iš po pagalvės kyšo kamputis kietojo disko, pakišau jį ten prieš užmigdama. Jame simuliacijos, užvaldžiusios Bebaimius, duomenys ir Eruditų nusikaltimų įrašai. Diskas toks svarbus, kad bijau net paliesti, bet negaliu jo palikti ant akių, todėl įkišu už tualetinio staliuko prie sienos. Knieti jį sunaikinti, bet tai vienintelis mano tėvų mirties liudijimas, todėl diską paslepiu.

Kažkas pabeldžia į duris. Sėdėdama ant lovos krašto mėgi-
nu susiglostyti plaukus.

– Prašom, – sakau.

Durys atsiveria, Tobijas įkiša galvą. Matau jį tik iki pusės. Jis mūvi vakarykščius džinsus, juodus marškinėlius persivilkęs tamsiai raudonais, turbūt pasiskolintais iš Taikingųjų. Keista matyti Tobiją su tokiu ryškiu drabužiu. Kai vaikinas atsiremia į durų staktą, dingteli, kad raudona dar labiau išryškina mėlynas jo akis.

– Po pusvalandžio Taikingieji šaukia susirinkimą. – Tobijas suraukia antakius ir perdėm jausmingai priduria: – *Spręs mūsų likimą.*

Palinguoju galva.

– Niekada nemaniau, kad mano likimą lems Taikingieji.

– Aš irgi. Šį tą tau atnešiau. – Tobijas atsuka buteliuką ir pritraukia pilną pipetę skaidraus skysčio. – Vaistai nuo skausmo. Gersi kas šešias valandas.

– Ačiū. – Spusteliu pipetę ir susilašinu vaistus į burną. Jų skonis kaip pernokusios citrinos.

Užsikišęs nykščius už diržo kilpų Tobijas klausia:

– Kaip laikaisi, Beatriče?

– Tu ką tik pavadinai mane *Beatriče*?

– Nutariau pamėginti, – šypsosi vaikinas. – Nepatiko?

– Na, gal tiktų ypatingomis progomis. Pasibaigus iniciacijai, per Pasirinkimo dieną... – nutylu. Norėčiau išvardyti daugiau tokių švenčių, bet Nuolankieji žymi tik šias. Tikriausiai Bebaimiai turi savų švenčių, bet aš apie jas nežinau. Šiaip ar taip, absurdiška dabar galvoti apie linksmybes.

– Sutarta, – Tobijas surimtēja. – Kaip laikaisi, Triče?

Nieko nuostabaus, kad jis to teiraujasi po tiekos išgyvenimų, bet aš tuoj pat įsitempiu – negi jis geba skaityti mano mintis? Dar nepasakojau Tobijui apie Vilą. Norėjau, bet neradau žodžių. Mintis, kad teks tai prisipažinti, slegia mane kaip akmuo.

– Aš... – papurtau galvą. – Nežinau, Ketverte. Ką tik pabudau... – veblenu vis dar purtydama galvą.

Tobijas perbraukia man skruostą, pirštu paglosto užausį. Paskui palenkia galvą ir bučiuoja – kūną apima maloni šiluma. Stipriai apsiveju jam kaklą. Kai jaučiu Tobijo artumą, sunkumas krūtinėje atlėgsta. Nebūtina jam pasakoti apie Vilą. Tiesiog mėginsiu pamiršti – Tobijas man padės.

– Suprantu, – sako jis. – Atleisk. Nederėjo klausti.

Man smalsu: *Iš kur tu žinai?* Bet iš Tobijo veido matau, kad jis žino, kas yra praradimas. Neteko mamos būdamas dar vaikas. Neprisimenu, nuo ko ji mirė, bet mūsų šeima dalyvavo jos laidotuvėse.

Staiga iš atminties gelmių iškyla pilkai vilkintis devynerių metų berniukas, įsikibęs į užuolaidas svetainėje ir užmerkęs akis. Neryškus vaizdas greitai dingsta – gal tai ne prisiminimas, o mano vaizduotės padarinys.

Tobijas paleidžia mane iš glėbio.

– Apsirenk.

+ + +

Moterų vonios kambarys per dvejas duris nuo manojų. Grindys išklotos tamsiai rudomis plytelėmis, dušinės medinės sienomis, nuo pagrindinės patalpos jas skiria plastikinės

užuolaidos. Ant galinės sienos kabo įspėjimas: DĖMESIO! TAUPANT IŠTEKLIUS, VANDUO IŠ DUŠO BĖGA TIK PENKIAS MINUTES.

Iš dušo galvutės pasipila tokia šalta srovė, kad nieku gyvu ilgiau neištvėrčiau. Mikliai apsiplaunu kaire ranka, dešinę laikau nuleidusi prie šono. Vaistai veikia greitai – skausmas petyje apmalšo, justi tik maudimas.

Grįžusi iš vonios, ant lovos randu kaugę drabužių. Pridėta geltonų ir raudonų – Taikingųjų mėgstamų spalvų, ir pilkų Nuolankiųjų apdarų. Man retai tekdavo matyti tokį spalvų derinį. Šmėsteli, kad tą kaugę sukrovė kuris nors iš Nuolankiųjų. Taip jie mąsto.

Apsimaunu tamsiai raudonus džinsus – tokius ilgus, kad klešnes tenka trissyk užraityti, apsivelku gerokai per didelius pilkus Nuolankiųjų marškinius. Rankovės siekia man pirštų galiukus, jas irgi pasiraitoju. Judinama dešinė ranka suskausta, todėl darbuojuosi lėtai ir atsargiai.

Kažkas pabeldžia į duris.

– Beatrice? – išgirstu švelnų Siuzanos balsą.

Atidarau jai duris. Draugė atneša padėklą su valgiu ir pastato ant lovos. Ieškau Siuzanos veide netekties skausmo žymių – jos tėvas, vienas Nuolankiųjų vadų, buvo nužudytas per puolimą, – bet įžiūriu tik ramų susitaikymą, būdingą mano senajam luomui.

– Gaila, kad drabužiai didoki, – sako ji. – Jei Taikingieji leis pasilikti, rasim tavo dydžio.

– Jie geri, – sakau. – Ačiū.

– Girdėjau, buvai peršauta. Gal padėti susišukuoti ar apsiauti? Knieti atsisakyti, bet pati nesusitvarkysiu.

– Taip, padėk, – prašau.

Atsisėdu ant kėdės priešais veidrodį, Siuzana atsistoja man už nugaros. Jos akys mato tik mano plaukus, ji nedirsčioja į savo atvaizdą. Šukuodama man plaukus, Siuzana nėsyk nepakelia akių. Neklausinėja, kaip man buvo peršautas petys ir kas nutiko išėjus iš rūsio stabdyti simuliacijos. Siuzana Nuolankioji iki pat širdies gelmių.

– Ar jau matei Robertą? – klausiu. Jos brolis Robertas kaip ir aš paliko Nuolankiųjų luomą, tik pasirinko Taikinguosius. Robertas turėtų būti būstinėje. Spėliuju, ar jų kaip brolio ir sesers susitikimas bus panašus į mano su Kalebu.

– Trumpai, praėjusį vakarą, – atsako Siuzana. – Jis gedi su savo luomu, o aš su savuoju. Bet vis tiek buvo smagu vėl susitikti.

Iš balso skambesio suprantu, kad ši šneka baigta.

– Kokia gėda, kad taip nutiko, –itaria Siuzana. – Mūsų vadai turėjo nuostabių siekių.

– Tikrai? Kokių?

– Nežinau. – Siuzana išrausta. – Tiesiog žinau, jog kažkas dėjosi. Aš nesmalsi, tik pastabi.

– Prireikus smalsauti ne gėda.

Siuzana linkteli ir toliau šukuoja man plaukus. Svarstau, ką darė Nuolankiųjų vadai, tarp jų ir mano tėtis. Nustebina Siuzanos žodžiai apie nuostabius vadų siekius. Norėčiau vėl patikėti tais žmonėmis.

– Šitaip Bebaimiai nešioja plaukus? – klausia Siuzana.

– Kartais, – atsakau. – Ar moki pinti kasą?

Mikliais pirštais Siuzana suskirsto mano plaukus į sruogas ir supina kasą iki juosmens. Kol ji darbuojasi, tyrinėju savo atvaizdą veidrodyje. Paskui padėkoju Siuzanai, ji vos šypteli ir išeidama uždaro duris.

Veidrodyje matau nepažįstamą merginą. Vis dar jaučiu Siuzanos pirštus liečiant man sprandą. Nevalingai prieš akis iškyla rytas, kai mama paskutinį kartą kirpo man plaukus prieš Pasirinkimo ceremoniją. Akys pritvinksta ašarų, linguoju ant kėdės, mėgindama nuvyti skaudžius prisiminimus. Bijau, kad jei pratrūksiu verksmu, ašaros pasipils upeliais.

Ant tualetinio staliuko padėti siuvimo reikmenys. Jame dviejų spalvų – raudonos ir geltonos – siūlai, adata ir žirkklės.

Ramiai išpinu kasą, sušukuoju plaukus ir perskiriu tiesiai per vidurį. Paskui prikišu prie smakro žirkles.

Ar galiu taip pat atrodyti netekusi mamos ir pasauliui apvirtus aukštyn kojom? Negaliu.

Kerpu kaip įmanydama lygiau, palei žandikaulį. Sunkiausia su sprandu, jo nematau, todėl kerpu apčiuopomis. Šviesių plaukų sruogos krinta aplink pusračiu.

Atsistuju ir išeinu iš kambario nė nežvilgtelėjusi į savo atvaizdą.

+ + +

Išvydę mane Kalebas su Tobiju netenka žado ir spokso tarsi į nepažįstamą.

– Nusikirpai plaukus, – Kalebas kilsteli antakius. Nors ir

nustebęs, jis vis tiek konstatuoja faktus kaip tikras Eruditas. Jo plaukai viename šone sugulėti, akys raudonos nuo ašarų.

– Aha, – sakau. – Su ilgais per daug karšta.

– Beveik įtikinai.

Kartu patraukiame koridoriumi, po kojomis girgžda grindų lentos. Ilgiuosi savo žingsnių aidu Bebaimių būstinėje; ilgiuosi vėsaus požemių oro. Bet labiausiai ilgiuosi netikrų baimių, dabar jos atrodo tik baimelės.

Išiname į lauką. Tvankus oras tiesiog dusina, lyg prie veido prispausta pagalvė. Jis dvelkia žaluma, kaip perplėštas medžio lapas.

– Ar visi žino, kad tu – Marko sūnus? – klausia Kalebas. – Turiu galvoje Nuolankiuosius.

– Neturiu supratimo, – atšauna Tobijas, šnairuodamas į Kalebą. – Būčiau dėkingas, jeigu nepliurptum.

– Man ir nereikia pliuropi. Žmonės turi akis. – Kalebas nuveria Tobiją piktu žvilgsniu. – Beje, kiek tau metų?

– Aštuoniolika.

– Gal kiek senokas mano mažajai sesutei?

Tobijas prunkšteli.

– Ji nebėra *tavo mažoji sesutė*.

– Tuoj pat liaukitės. Abu, – paliepiu.

Priešais mus į stiklinį žemą pastatą traukia minia geltonai apsirengusių žmonių. Saulės spindulių atšvaitai akina, prisdengiu veidą ranka ir žygiuoju toliau.

Durys į pastatą plačiai atvertos. Oranžerijos pakraščiais loveliuose ir baseineliuose auga gėlės ir medžiai. Daugybė venti-

liatorių ne vėsina, o tik pučia karštą orą, todėl kaipmat suprakaituojų. Bet visa tai nublinksta miniai praretėjus ir atsivėrus kitai pastato daliai.

Viduryje auga milžiniškas medis. Jo šakos siekia oranžerijos stogą, šaknys išsikerojusios kaip tankus voratinklis. Tarp jų tyvuliuoja vanduo, šaknis prilaiko metaliniai strypai. Ko čia stebėtis – Taikingieji visą gyvenimą skiria žemės ūkiui plėtoti, įdiegia Eruditų išradimus.

Ant šaknų raizgalynės stovi Džoana Reis, plaukai dengia sužalotą skruostą. Luomų istorijos vadovėlyje skaičiau, kad Taikingieji neturi vieno vado – jie dėl visko balsuoja anonimiškai. Luomas – tarsi daugybė tos pačios smegeninės vingių, o Džoana tik išreiškia jo valią.

Taikingieji būreliais susėdę ant žemės, dauguma sukryžiuotomis kojomis. Per kelis jardus man iš kairės tvarkinga eile įsitaisę Nuolankieji. Trumpai akimis tyrinėju minią, pasakui suprantu, ko ieškau – savo tėvų. Sunkiai nuryju seilę ir stengiuosi pamiršti gėlą. Apkabinęs mane per liemenį Tobijas nusiveda atokiau, už Nuolankiųjų. Prieš sėdantis prikiša lūpas prie ausies ir sukužda:

– Man patinka tavo šukuosena.

Per jėgą nusišypsau, atsiremiu į jį ir paimu jo ranką.

Džoana pakelia rankas ir nulenkia galvą. Kalbos oranžerijoje tuoj pat nutyla. Vieni Taikingieji užmerkia akis, kiti vien lūpomis kažką šnabžda, tretį žiūri į tolį.

Sulig kiekviena akimirka jaudulys auga. Kai Džoana pakelia galvą, drebu iš nekantrumo.

– Šiandien svarstysime skubų klausimą, – pareiškia ji. – Kaip kilus suirutei elgtis mums, Taikingiesiems?

Taikingieji sužiūra vienas į kitą ir ima kalbėti tuo pat metu.

– Kaip jie ką nors nusprendžia? – klausiu išvarginta ilgų aptarinėjimų.

– Jie niekur neskuba, – paaiškina Tobijas. – Svarbiausia susitarti. Pažiūrėk.

Dvi moterys geltonomis suknelėmis atsistoja ir prieina prie trijų vyrų. Jaunas vyras pasislenka ir įsilieja į kitų žmonių ratą. Taikingųjų būreliai vis didėja, šnekos oranžerijoje tyla, galiausiai girdėti tik trys ar keturi balsai. Pagaunu vieną kitą žodį: „Taika, Bebaimiai, Eruditai, slėptuvė, įtraukimas...“

– Tai labai keista, – tariau.

– Tai nuostabu, – prieštarauja Tobijas.

Dėbteliu į jį.

– Ko širsti? – sukikena jis. – Visi Taikingieji turi sprendžiamąjį balsą vadovybėje ir visi lygiai atsako už padarinius. Todėl jie yra rūpestingi ir malonūs. Man tai atrodo nuostabu.

– O man – palaida bala, – atšaunu. – Žinoma, tokia tvarka tinka Taikingiesiems. Tačiau kas nutiks, jeigu ne visi norės groti bandžomis ir auginti javus? Kas nutiks, jei bus įvykdytas nusikaltimas ir kalbos nebepadės?

Tobijas gūžteli pečiais.

– Tikiuosi, pamatysim.

Palengva iš kiekvieno būrelio pakyla po žmogų. Jie, vinguriuodami tarp medžio šaknų, drožia prie Džoanos. Viliuosi, Taikingieji atsiklaus ir mūsų nuomonės, tačiau jie tik apstoja

vadę ratu ir tyliai kalbasi. Imu nuogaštauti, kad taip ir nesužinosisi jų sprendimo.

– Mūsų nuomonės jie neklaus, tiesa? – tariu.

– Turbūt ne, – atsako Tobijas.

Mes neturime balso teisės.

Išsiskę Taikingieji grįžta į vietas, Džoana lieka stovėti oranžerijos viduryje. Ji atsisuka į mus ir sukryžiuoja ant krūtinės rankas.

Kur eisime, jeigu būsime išvaryti? Atgal į pavojų kupiną miestą?

– Kiek tik mename, mūsų luomas glaudžiai susijęs su Eru-ditais. Padedame vieni kitiems išgyventi, nuolat bendradarbiaujame, – dėsto Džoana. – Praeityje stiprūs ryšiai mus siejo ir su Nuolankiaisiais, todėl manome, kad būtų nesąžininga po tiekos metų draugystės neištiesti jiems pagalbos rankos. – Džoana kalba saldžiai, juda grakščiai, lėtai ir atsargiai.

Atpakalia ranka nusibraukiu nuo kaktos prakaitą.

– Manome, kad vienintelis būdas išlaikyti gerus santykius su abiem luomais yra likti nešališkiems ir nesikišti, – kalba ji toliau. – Nors esame svetingi, jūsų viešnagė sukelia mums keblumą.

Pagaliau išklos esmę, pagalvoju.

– Mes priėjome prie išvados, kad savo būstinėje priglausime visų luomų atstovus, – sako Džoana, – tačiau keliamo tam tikras sąlygas. Pirmoji – turite atiduoti visus ginklus. Antroji – kilus kivirčui, nesvarbu, ar susižodžiavus, ar susimušus, abu dalyviai turės palikti būstinę. Trečioji – nusikaltusieji niekam

apie tai neprasitars, net ir už būstinės ribų. Ketvirtoji – pasilikusieji turės tausoti gamtą ir dirbti. Savo sprendimą kuo skubiau pranešime Eruditams, Teisuoliams ir Bebaimiams. – Džoanos žvilgsnis įsminga į mudu su Tobiju. – Judviem leidžiama čia pasilikti, jei paklusite mūsų taisyklėms, – sako ji. – Taip nusprendė luomas.

Prisimenu po čiuziniu paslėptą pistoletą, mudviejų su Peteriu priešišumą, Tobijo neapykantą tėvui, tada išdžiūsta burna. Kaži ar pavyks išvengti konflikto.

– Ilgai čia neužsibūsime, – sukuždu Tobijui.

Dar prieš akimirką jis šypsojosi puse lūpų, dabar burnos kampučiai nusvyra.

– Tikrai neužsibūsime.